

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 stycznia 2017 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 5 i nast.) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. wystąpił z pozwem o zasądzenie od pozwanego A. T. kwoty :

- 20 541 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ;

- 32 436 , 58 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 5 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ;

- 7 796 , 72 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 1 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ;

- 7 814,33 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 1 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ;

- 8 148, 75 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 18 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ;

oraz kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego. Co do rodzaju odsetek ustawowych jakich dochodziła strona powodowa swoje roszczenie w tym zakresie sprecyzowała ona w uzasadnieniu pozwu na k. 7 oraz w piśmie z dnia 12 marca 2017 r. (k. 10 , 11) .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej powodowa spółka sprzedawała pozwanemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą ANT-DREW tarcicę sprowadzaną z Ukrainy . Powód wystawił z tego tytułu 5 faktur VAT :

- fakturę VAT (...) z dnia 26 stycznia 2015 r. na kwotę 20 541 zł. ;

- fakturę VAT (...) z dnia 5 maja 2015 r. na kwotę 32 436, 58 zł. ;

- fakturę VAT (...) z dnia 30 lipca 2015 r. na kwotę 7796,72 zł. ;

- fakturę VAT (...) z dnia 30 lipca 2015 r. na kwotę 7814,33 zł. ;

- fakturę VAT (...) z dnia 18 sierpnia 2015 r. na kwotę 8148 , 75 zł.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono ,że pozwany nigdy nie wnosił zastrzeżeń co do towarów dostarczonych przez powoda oraz wystawionych z tego tytułu faktur . Pozwany nie dokonał także zapłaty za tarcicę .

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym – sygn. akt VI N-c-e (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego na rzecz powodowej spółki dochodzoną pozwem należność wraz z odsetkami i kosztami procesu (k. 13 i nast.) .

Od przedmiotowego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw (k. 41) .W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał ,że w pozwie strona powodowa nie uwzględniła , iż pozwany przy odbiorze towaru zapłacił za transport w przypadku faktury (...) kwotę 1800 zł. , w przypadku faktury (...) kwotę 1300 zł. , w przypadku pozostałych faktur kwoty po 1400 zł. (łącznie 4200 zł.) . Razem pozwany dokonał wpłaty kwoty 7300 zł. i wniósł o uwzględnienie tej kwoty przy rozliczeniu .

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu (k. 20 i nast.) .

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2017 r. (k. 48 i nast.) Sąd Okręgowy zobowiązał strony do złożenia pism przygotowawczych w terminie tygodniowym w których strony odniosą się do stanowisk zajętych przez przeciwnika procesowego w toku dotychczasowego postępowania oraz do zgłoszenia ewentualnych wniosków dowodowych na poparcie swoich twierdzeń pod rygorem ich pominięcia w toku dalszego postępowania . Powyższe postanowienie Sąd Okręgowy wydał na podstawie przepisu art. 207 § 3 i 6 kpc . W przypadku pełnomocnika powoda odpis postanowienia został mu doręczony w dniu 26 września 2017 r. (k. 54) , zaś w przypadku pozwanego w dniu 23 października 2017 r. (k. 63) .

Strona powodowa dotychczasowe stanowisko podtrzymała w piśmie procesowym z dnia 3 października 2017 r. (k. 55) . Stanowisko to pełnomocni strony powodowej podtrzymał także na terminie rozprawy w dniu 5 stycznia 2018 r. (k.78) . Pełnomocnik pozwanego na tym terminie rozprawy uznał powództwo co do kwoty 61 508, 38 zł. jak również co do odsetek od tej kwoty wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie (k. 78) .

W toku postępowania doszło do zmiany siedziby strony powodowej (k.68 i nast.) – siedziba to została przeniesiona do W. .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w Lublinie rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strona powodowa jest spółką prawa handlowego – spółką kapitałową wpisaną do KRS pod numerem (...) (k. 30 i nast. oraz k. 68 i nast.) . Strona pozwana prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna pod nazwą (...) A. T. (wydruk z (...) k. 57) .W ramach prowadzonej przez powyższe podmioty działalności powodowa spółka i strona pozwana zawarły umowy kupna sprzedaży drewna . Umowy jakie zawarły strony zostały przez nie zawarte poprzez czynności dokonane – zamówienie i wydanie towaru , bowiem strona powodowa nie wykazała , aby strony łączyła umowa na piśmie . Przedmiotem umów jak wskazano powyżej była tarcica obrzynana i nieobrzynana oraz drewno okrągłe . Z tytułu wykonania powyższych umów oraz dostarczonych w ich ramach zamawiającemu towarów strona powodowa wystawiała na pozwanego faktury VAT objęte niniejszym postępowaniem . Pierwsza z faktur VAT o numerze (...) pochodzi z dnia 26 stycznia 2015 r. i opiewa na kwotę 20 541 zł. . Jako termin płatności faktura wskazuje dzień 25 lutego 2015 r. (k. 34) . Druga z faktur VAT nosi numer (...) i pochodzi z dnia 5 maja 2015 r. .Opiewa ona na kwotę 32 436, 58 zł. , a jako termin płatności faktura ta wskazuje dzień 4 czerwca 2015 r. (k. 35) . Trzecia faktura VAT o numerze (...) z dnia 30 lipca 2015 r. na kwotę 7796,72 zł. termin jej płatności określa na dzień 29 sierpnia 2015 r. (k. 36) . Czwarta z faktur VAT o numerze (...) z dnia 30 lipca 2015 r. na kwotę 7814,33 zł. termin jej płatności określa również na dzień 29 sierpnia 2015 r. (k. 37) . Ostatnia – piąta faktura VAT o numerze (...) z dnia 18 sierpnia 2015 r. na kwotę 8148 , 75 zł. termin jej płatności określa na dzień 17 września 2015 r. (k. 38) .Faktury zawierają tylko i wyłącznie należności za towar. Żadna z nich nie zawiera należności z innego tytułu np. należności za jego dostarczenie pozwanemu. Strona pozwana nie kwestionowała faktu otrzymania przedmiotowych faktur, jak również towaru nimi objętego . Jak wskazano powyżej roszczeniom tym przeciwstawiła ona jednak uiszczone należności z tytułu transportu towaru jednakże należności te nie były przedmiotem niniejszego postępowania. Nie był również kwestionowany przez pozwanego termin płatności poszczególnych faktur wskazany w samych fakturach .

W tym miejscu należy również wskazać ,że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i pozwanym - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy . Należy tu także wskazać ,że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc) , a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc) . Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r. , I PKN 660/00 , Wokanda 2002/7-8/ 44) . Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę , czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. , (...) 661/00 , LEX nr 52781 , postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. , II CKN 1322/00 , LEX nr 51967 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. ,

II UKN 182/98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/ 97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/ 98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowni z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

W ocenie Sądu o zawarciu każdej umowy i dostarczeniu nie tylko samej faktury , ale również towaru objętego przedmiotową fakturą pozwany świadczy to ,że pozwany co do zasady nie kwestionował należności z poszczególnych faktur , jednakże żądaniu strony powodowej przeciwstawił on poniesione koszty z tytułu transportu towaru .

W tym zatem zakresie Sąd Okręgowy faktury dołączone do pozwu obdarzył wiarą. Należy tu także wskazać ,że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy , rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy sprzedaży jako takiej , dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonanymi wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r. , I ACr 2/93 , OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r. , I ACr 12/93 , OSA 1993/6/42) , to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach .

Należy tu nadto wskazać ,że obowiązujące przepisy - rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z roku 2011 , nr 68 , poz. 360 z późn. zm.) określają wprost w § 5 elementy , które powinna zawierać faktura VAT . Przepis ten wśród tych niezbędnych elementów nie przewiduje w ogóle wymogu jej podpisu przez odbiorcę faktury, a tym samym na odbiorcy faktury nie ciąży w ogóle obowiązek kwitowania jej odbioru . Tak więc skuteczność podpisu faktury przez odbiorcę (w tym także w zakresie jego reprezentacji) nie tylko nie wpływa na ważność i skuteczność wystawienia takiej faktury , ale także tym bardziej na skuteczność i ważność stosunku podstawowego , na podstawie którego została ona wystawiona przez jej wystawcę .

W ocenie Sądu Okręgowego dowody załączone do akt postępowania przez stronę powodową , które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne świadczą o tym ,że strony niniejszego postępowania łączyły umowy sprzedaży . Między stronami dochodziło do zawierania umów sprzedaży towarów handlowych objętych fakturami za każdym razem przez fakty dokonane , a znajdujących następnie potwierdzenie właśnie w wystawianych dokumentach księgowych jakimi są faktury VAT . Do zawierania tych umów dochodziło między stronami poprzez fakty dokonane tj. poprzez wydanie towaru przez sprzedawcę , którym była strona powodowa i jego przyjęcie przez kupującego , którym była strona pozwana . Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach towary pozwanej , jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią ich własność.

Z tytułu zawartych umów sprzedaży strona pozwana nie zgłaszała żadnych innych zarzutów , w tym w zakresie pierwotnego istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tych umowy niż te , do których odnosiły się zapisy zawarte w spornych fakturach . Strona pozwana nie twierdziła też ,że strony dokonały innych uzgodnień w tym w zakresie terminów płatności ceny za odebrane towary niż czyniły to przedmiotowe faktury . Warto tu także wskazać , że pozwany podnosząc zarzuty zawarte w jego piśmie procesowym zawierającym sprzeciw od nakazu zapłaty nie wykazał , aby podjął jakieś działania podważające zasadność wystawienia tych dokumentów niezwłocznie po tym , gdy otrzymał same przedmiotowe faktury . Ma to w ocenie Sądu Okręgowego szczególne znaczenie , w sytuacji gdy w niniejszym postępowaniu nie kwestionował wywiązania się przez stronę powodową z jej obowiązków umownych w zakresie dostarczenia i wydania towaru jego nabywcy .

Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika, aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie - nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej, a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej, niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej. Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustaliły terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny - wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuujący zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi - nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń - roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc. Nawet jednakże gdyby tak nie było, to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego. I chociaż nie oznacza to, że roszczenie w ogóle istnieje, czy też, że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości, że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty. Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego, jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie. Strona pozwana nie wykazała natomiast jak wskazano powyżej, że strona powodowa nie wykonała należycie swoich obowiązków wynikających z zawartych przez strony umów sprzedaży.

Roszczeniu strony powodowej pozwany jak wskazano powyżej przeciwstawił dokonaną przez siebie zapłatę tytułem kosztów transportu. Z treści sprzeciwu od nakazu zapłaty nie wynika jednak, aby pozwany zgłosił w tym piśmie procesowym nie tylko wolę dokonania wzajemnego potrącenia należności stron, ale także aby pismo to zawierało powyższy zarzut. Z treści pisma tego jedynie wynika, że wolą pozwanego było, aby poniesione przez niego należności zostały uwzględnione przez stronę powodową, a nie aby doszło do ich wzajemnego potrącenia z wierzytelnościami powodowa wobec pozwanego. Nawet jednak gdyby uznać, że w tym zakresie wolą pozwanego było dokonanie wzajemnego potrącenia tych wierzytelności to i tak w ocenie Sądu Okręgowego strona pozwana nie wykazała jego zasadności.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 498 § 1 kc gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek zaś potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 kc). Potrącenie dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie i ma ono moc wsteczną od chwili, kiedy stało się możliwe (art. 499 kc). Przepisy prawa dla tego oświadczenia, jego skuteczności nie wymagają zaś jakiejś ściśle określonej formy, a zatem z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny (art. 60 kc). W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszym przypadku trudno jest uznać, aby wola pozwanego w przedmiocie dokonania potrącenia została wyrażona w sposób dostateczny.

N. od powyższego należy wskazać, że zdaniem Sądu Okręgowego w procesie wszczętym przez powoda pozwany mógł bronić się wszelkimi możliwymi zarzutami, które mogą być zgłoszone przez stronę pozwaną w toku danego postępowania, a więc także zarzutem potrącenia. Zarzut potrącenia jest formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem. Podlega zatem wymaganiom stawianym wobec pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2000 r., III CKN 720/98, LEX nr 51368). W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie podkreślano, że wierzytelności przedstawione do potrącenia mogą co prawda być wątpliwe, czy też sporne zarówno co do zasady jak też co do ich wysokości, jak też mogą być trudne do udowodnienia niemniej jednak warunkiem skuteczności oświadczenia o potrąceniu składanego drugiej, jeśli chodzi o wzajemną potrącającego jest udowodnienie istnienia i konkretyzacja dochodzonej wierzytelności (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1968 r. II PR 202/68, niepublik). Dla uznania, że zarzut potrącenia wywołał skutek prawny w postaci wygaśnięcia (umorzenia) wzajemnych wierzytelności nie wystarcza zatem samo powołanie się przez pozwanego składającego oświadczenie o potrąceniu na fakt istnienia wierzytelności wzajemnej wobec jego wierzyciela. Fakt ten stanowi jedynie podstawę do ustalenia, że potrącający pozwany uznaje w osobie powoda swojego wzajemnego dłużnika i że dochodzi od niego z tego tytułu świadczenia w postępowaniu sądowym. Niezbędne jest natomiast wykazanie, że spełnione zostały przesłanki warunkujące dokonanie potrącenia. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są bowiem wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Ciężar udowodnienia zatem zasadności zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia bez względu na jego podstawę spoczywał zatem na pozwanym zgodnie z ogólną regułą dowodową zawartą w przepisie art. 6 kc (ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne). W ocenie Sądu Okręgowego strona pozwana wymogom tym nie sprostała. Pozwany nie wykazał bowiem zasadności swoich twierdzeń w tym zakresie.

Przede wszystkim należy wskazać, że z faktur dołączonych do pozwu nie wynika, aby obejmowały one inne należności niż należność za sprzedany towar tj. również np. należność za jego transport.

Stosownie wprawdzie do przepisu art. 547 § 1 kc jeżeli z umowy, ani z zarządzeń określających cenę nie wynika kogo obciążają koszty wydania i odebrania rzeczy to sprzedawca ponosi między innymi koszty przesłania rzeczy, jednakże pozwany nie wykazał, że poniósł rzeczywiście te koszty i to w takiej właśnie wysokości na jaką powołał się w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Nie wykazał też nawet, ograniczając się w tym zakresie do głośłownych twierdzeń, że wpłaty na które się powoływał w sprzeciwie od nakazu zapłaty rzeczywiście dotyczyły przedmiotowych dostaw objętych pozwem tj. że koszty te są rzeczywiście związane z zawartymi przez strony umowami oraz z towarem objętym niniejszym postępowaniem oraz z jego doręczeniem pozwanemu.

W tym miejscu należy natomiast podnieść, że Sąd Okręgowy zwrócił pismo procesowe pozwanego złożone przez jego pełnomocnika procesowego na terminie rozprawy określone jako „wyjaśnienie” mając na względzie przepis art. 207 § 3 i 6 kpc. Sąd Okręgowy nie uwzględnił również wniosków dowodowych pozwanego zgłoszonych dopiero na terminie rozprawy w dniu 5 stycznia 2018 r. przez pełnomocnika pozwanego (k. 77 i nast.).

Przepisy regulujące postępowanie w (...) nie przewidują wprawdzie wymogu, aby sprzeciw zawierał twierdzenia, zarzuty i dowody tak jak to ma miejsce w przypadku postępowania zwykłego upominawczego i nakazowego (vide przepis art. 505 ze zn. 35 kpc). W niniejszym postępowaniu po złożeniu przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty zastosowanie jednak znajduje właśnie przepis art. 207 kpc. Stosownie natomiast do tego przepisu - jego zapisu z § 3 przewodniczący może także przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę zobowiązać strony do złożenia dalszych pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, termin, w którym należy je złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione. W toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym. Pismo przygotowawcze złożone z naruszeniem § 3 podlega zwrotowi (vide zapis § 7 art. 207 kpc).

Stosownie natomiast do zapisu art. 207 § 6 kpc sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Pozwany ani też jego pełnomocnik procesowy w ocenie Sądu Okręgowego nie wykazali tymczasem braku wystąpienia winy w ich wcześniejszym zgłoszeniu (przy zachowaniu terminu wyznaczonego na ich zgłoszenie przez tutejszy Sąd) oraz wystąpienia wyjątkowych okoliczności , o których mowa w powyższym przepisie , a które by miały miejsce w październiku 2017 r. (gdy pozwanemu zostało skutecznie doręczone postanowienie) lub w okresie późniejszym . Uwzględnienie przedmiotowych wniosków dowodowych przez Sąd Okręgowy by się wiązało natomiast z koniecznością odroczenia rozprawy ze względu na potrzebę przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron oraz ze względu na potrzebę wyznaczenia pełnomocnikowi strony powodowej terminu na zajęcie na piśmie stanowiska przez stronę powodową co do pozostałych dowodów zgłoszonych przez pozwanego na terminie rozprawy oraz przedstawienie ewentualnych własnych wniosków dowodowych w tym zakresie .Czynności te w ocenie Sądu Okręgowego ewidentnie by zaś prowadziły do wydłużenia czasu trwania postępowania .Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy powyższe wnioski dowodowe pominął jako spóźnione w oparciu o powyższy przepis .

Powyższa zmiana przepisów Kodeksu postępowania cywilnego miała bowiem na celu wykorzystanie etapu przygotowania rozprawy nie tylko do sprawnego i szybkiego przebiegu postępowania rozpoznawczego, lecz także do "pobudzenia" stron do przedstawienia już w tej wstępnej fazie niezbędnych do należytego rozpoznania sprawy twierdzeń i dowodów Zmiana ta także przesunęła na wstępną fazę postępowania uzyskiwanie materiału faktycznego i dowodowego od stron oraz jego koncentrację przed rozpoczęciem postępowania dowodowego. Służyć to ma wyrobieniu sobie przez sąd, już we wstępnej fazie procesu, stanowiska co do przedstawionego materiału, w szczególności zorientowanie się, która jego część może być istotna w sprawie i jaki jest zakres okoliczności spornych, a w rezultacie niezbędnych do przeprowadzenia zawnioskowanych środków dowodowych. Takie podejście ma na celu wyeliminowanie tej części materiału procesowego, który nie może być istotny dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, oraz skupienie uwagi sądu i stron w toku rozprawy na okolicznościach spornych i dowodach istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy .

Pozwany tymczasem wymogów tych nie spełnił i po otrzymaniu wezwania do zgłoszenia dowodów w październiku 2017 r. w zakreślonym mu terminie nie wykonał tego wezwania , jak również nie wskazał dlaczego nie mógł tego uczynić . Zgłaszając wnioski dowodowe dopiero na rozprawie strona pozwana w żaden sposób nie wykazała , że nie mogła ich zgłosić już wcześniej , tym bardziej ,że twierdzenia w tym zakresie pozwany zawierał już sprzecznie od nakazu zapłaty .

Mając powyższe na względzie oraz przywołane powyżej przepisy Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda całą kwotę dochodzoną pozwem z tytułu należności głównej , w tym obejmującą należność uznaną przez stronę pozwaną .

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższych należności składających się na należność główną . Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy , gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy , z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu . Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona , należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc) . Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego , wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia , chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie była następstwem okoliczności , za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi .Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona , należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc) . W aktualnym brzmieniu tego przepisu począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. są to odsetki ustawowe za opóźnienie . Należy także wskazać , że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje

jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48).

Strona pozwana co należy tu jeszcze raz podkreślić nie kwestionowała w przypadku przedmiotowych faktur, że je otrzymała albo też , że termin płatności należności objętych fakturami przypadła na inny dzień ,niż ten który wskazał powód . Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda należne odsetki . W tym zakresie Sąd Okręgowy jednakże z urzędu uwzględnił ,że terminy płatności wskazany przez stronę powodową w pozwie w przypadku jednej z faktur (k. 35) objętych niniejszym postępowaniem przypadł na dzień ustawowo wolny od pracy bo na dzień 4 czerwca 2015 r. Stosownie natomiast do przepisu art. 115 kc jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. Zgodnie z ustawą z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28 z późn. zm.) dniami wolnymi od pracy są wszystkie niedziele oraz następujące dni: 1 stycznia, 6 stycznia – Święto T., pierwszy i drugi dzień Ś. Wielkanocnych, 1 maja – Święto Pracy, 3 maja – Święto Narodowe Trzeciego Maja, pierwszy dzień Zielonych Świątek, dzień Bożego Ciała, 15 sierpnia – Wniebowzięcie Najświętszej M. P., 1 listopada – Wszystkich Świętych, 11 listopada – Narodowe Święto Niepodległości, 25 i 26 grudnia – dni Świąt Bożego Narodzenia. Przyjmuje się natomiast ,że dniami wolnymi od pracy nie są tzw. wolne soboty oraz pozostałe dni, w których praca nie jest wykonywana (uchwała SN z dnia 30 kwietnia 1976 r., III CZP 21/76, OSNC 1976, nr 10, poz. 208; uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 25 kwietnia 2003 r., III CZP 8/03, OSNC 2004, nr 1, poz. 1). O dniu ustawowo wolnym od pracy można bowiem mówić jedynie w odniesieniu do takich dni, które zostały uznane za wolne przepisem ustawy, a uregulowanie to ma walor powszechności, a nie ogranicza się do określonych zakładów pracy lub oznaczonych grup pracowników. Soboty nie charakteryzują się takimi cechami, gdyż jako dni wolne nie mają charakteru powszechnego, chociaż obejmują wiele grup pracowników i wiele zakładów pracy. Przepis artykułu 115 k.c. ma zatem zastosowanie do terminów, które zakreślają ramy czasowe wykonania jakiejś czynności, np. termin na zapłatę należności z faktury , która uznawana jest jednocześnie za wezwania do zapłaty jeżeli spełnia wszystkie wymogi przewidziane dla wezwania . Powyższe oznacza zatem ,że jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego, tj. dnia, który jest pierwszym dniem po dniu ustawowo wolnym od pracy.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w przypadku roszczeń strony powodowej o zasądzenie odsetek od należności dochodzonych przedmiotowym pozwem w przypadku tej należności , co do której terminy jej płatności oznaczony przez stronę powodową przypadła na dzień ustawowo wolny od pracy i uznał ,że termin ten upływał w dniu następnym , który jest pierwszym dniem po dniu ustawowo wolnym od pracy. Mając to na względzie Sąd Okręgowy oddalił roszczenia strony powodowej o zasądzenie odsetek od tej należności na okres wcześniejszy oznaczony w pozwie , który obejmował w tym przypadku również pierwszy dzień po dniu ustawowo wolnym od pracy zasądzając należne odsetki od dnia następnego po tym dniu i oddalając powództwo w pozostałym zakresie . Odsetki od pozostałych należności zostały zasądzone przez Sąd Okręgowy zgodnie z żądaniem pozwu .

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Stosownie do przepisu art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W ocenie Sądu Okręgowego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszym przypadku . Strona pozwana nie tylko ,że

dała podstawę do wytoczenia przedmiotowego powództwa ponieważ nie zaspokoila roszczeń strony powodowej niezwłocznie po wezwaniu do ich zapłaty, ale również nie uznała powództwa w całości .

Zgodnie natomiast z przepisem art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Okręgowy nie znalazł w niniejszym przypadku natomiast podstaw do zastosowania również tego przepisu .

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych . Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składa się także opłata od pozwu oraz opłata skarbową od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa .

Wyrokowi w pkt I w zakresie w jakim strona pozwana uznała powództwo Sąd Okręgowy nadal rygor natychmiastowej wykonalności mając na względzie przepis art. 333 § 1 pkt 2 kpc oraz fakt uznania przez stronę pozwaną części roszczenia .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku